Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. | Den 15de Marts 1899. | 48de Aargang.

Tale af Apostel Anthon H. Lund,

holdt i Konferencen i Salt Lake City, Oktober 1898.

Jeg haaber, at jeg maa være i Besiddelse af den samme gode Aand, der inspirerede Brødrene, som have talet til os i Dag. Jeg glæder mig ved at være iblandt Eder, og ved at se saa mange glade Ansigter, som jeg her ser paa. Da I vare forsamlede ved den sidst afvigte Konference, havde jeg ikke den Fornøjelse at være hos Eder, thi jeg virkede den Gang blandt de Hellige i Østerland. Jeg havde en meget interessant Mission til den Del af Jorden. Som I nok vide, have vi nogle Hellige i Tyrkiet. Medens Blodbadene fandt Sted der for nogle faa Aar siden, havde vore Sødskende ingen Ældste fra Zion til at præsidere over dem. Det første Præsidentskab sendte Broder Hintze og mig derover i December Maaned 1897 for at sætte Missionen under en mere fuldstændig Organisation. Vi fandt at de Hellige der, endskøndt der ingen Ældster fra Zion have præsideret over dem, havde dog ikke mistet den gode Aand, som tilhører Herrens Værk. Dette er mig et stærkt Vidnesbyrd om, at Guds Aand virker ens, og giver sig tilkende paa samme Maade, hvor som helst den findes. De Hellige, der nyde rigeligen af Evangeliets Aand, fryde sig over det, som de have modtaget af Herren, og den Helligaand har vejledet dem til at forstaa Sandheden. Det glædede mig at se dem saa vel grundede i Evangeliets Principper, især naar jeg tager i Betragtning, at de ikke har nogen af vore Bøger iblandt dem. Kun faa af dem ere i Stand til at læse Engelsk, og vi have endnu ikke oversat nogen af Kirkens Værker i det tyrkiske Sprog. Kun ere nogle Smaaskrifter blevne trykte, og derfor have vore Brødre og Søstre ikke haft Lejlighed til at læse de af Kirken vedtagne Bøger med Undtagelse af Bibelen. Ej heller faa de vore trykte Taler at læse i deres eget Sprog, men dog fandt vi dem i fuld Tro og Tillid til alle Kirkens Vedtægter, hvilket beviser, at Guds Aand leder hans Børn i al Sandhed. Det glædede dem meget, at vi besøgte

dem. Vi fandt ogsaa mange, som vare rede til at annamme Evangeliet, og vi nød den Glæde at lede et Antal Mænd og Kvinder ned i Daabens Vande. Nogle vare blevne døbte; men efterdi der ingen Ældste var hos dem, vare de ikke blevne bekræftede som Medlemmer af Kirken ved Haandspaalæggelse. De modtog disse Velsignelser med Glæde. Vi organiserede en Gren af Kirken i Aintab. Jeg tror ikke, at en saadan Tilstand vil igen opkomme hos dem, at de Hellige i saa stor en Gren ikke skulde have en Embedsmand af højere Kald end en Præst til at præsidere over sig. Vi fandt Brødre der, som vare værdige af Præstedømmet og til at præsidere, og vi ordinerede dem.

Men vi fandt ogsaa at vor Saligheds Fjende var ikke godt fornøjet med vor eller de Helliges Gerning. Forfølgelse opstod mod de Hellige; Pøbelen forstyrrede nogle af vore Forsamlinger, men Herren var med os; ingen led Skade, og det foraarsagede, at nogle derved kom til at undersøge Læren. Regeringen og dens Embedsmænd viste os Venlighed og lovede os Beskyttelse. Det vistes at være mest Medlemmer af forskellige kristelige Samfund, der tog Del i denne Forfølgelse mod vort Folk. Tyrkerne viste paa ingen Maade nogen Uvenlighed mod os. De undredes over, hvad denne Tumult kunde betyde og kom til os for at høre, hvad vor Tro virkelig var.

Skøndt den tyrkiske Regering ikke er en, som en Amerikaner vilde ønske at staa under, giver den dog mere Religionsfrihed, til vort Samfund, end der vilde tilstedes dem i Grækenland, Italien eller Spanien. Muhamedanerne forstyrre ikke vore Brødre i deres Religionssager, eller forbyde dem at tro, hvad de ville, men derimod give dem Frihed til at tilbede Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende. Jeg vil dertil sige, at Muhamedanerne selv ikke nyde saa stor Frihed i denne Henseende, som de tilstede de Kristne. Hvis en Muhamedaner gik fra sin Religion og sluttede sig til en anden, vilde han blive landsforvist og berøvet Omgang med Slægt og Venner, og vilde tillige resikere sit Liv. Men de Kristne derimod faa Lov at gøre som de selv synes, hvad deres Religion angaar, og jeg tror, at jo mere Splidagtighed de se blandt de Kristne, jo bedre synes de om det.

Medens vi saaledes maatte lide Forfølgelse, ønskede de Hellige, at vi skulde ansøge Regeringen om Hjælp; men efter Overvejelse besluttede vi, at det ikke vilde være til Bedste. Vi ønskede ikke at stifte Ufred mellem Muhamedanerne og de Kristne. Det er ikke ret længe siden mange Kristne bleve dræbte i Armenien, og vi vare bange for, at vi skulde blive Skyld i at opvække det gamle Had mellem de to Partier, hvorfor vi besluttede hellere at lide nogen Uret, end at være Skyld i at Uret blev gjort. Jeg sagde til de Hellige, at jeg troede ikke, at Forfølgelsen vilde blive af stor Betydenhed, og jeg vidste at Herren var mægtig nok til at beskytte sine Hellige.

Hvor som helst Evangeliet er bleven prædiket, har det altid mødt Opposition. Den tyrkiske Borgmester i Aintab sagde til mig, da jeg bad ham om at beskytte vore Folk, saa at de ikke skulde ske nogen Skade ved deres Fjenders Haand: „Hvor et Sandheds Budskab er sent, vil dets Budbærere lide Forfølgelse." Jeg vidste at dette var et sandt Ordsprog, men det syntes mig underligt, at det skulde falde fra hans Mund. Han lovede at beskytte de Hellige, og jeg har hørt fra dem, at han har mulkteret nogle af Pøbelen.

Jeg tror, at der i sin Tid vil blive et stort Arbejde udført i det Land med Hensyn til Guds Værk, at der er mange oprigtige af Hjerte, og at vore Brødre ville finde dem. De holder meget af at høre Evangeliet. De elske Sandheden, og naar de annamme den, fryde de sig i Aanden, og Tegnene følge dem, som tro, endog i det langt bortfjernede Land.

I Selskab med Ældsterne Hintze, Maycock, Larsen, og Nishan, som er en indfødt Ældste, besøgte jeg det hellige Land, og vandrede omkring paa de Steder, der paa Grund af deres Forbindelse med Beretningen om Kristus og Apostlene ere os saa vel bekendte og af stor Interesse. Vi undersøgte Landets Beskaffenhed og Forholdene i den Hensigt at finde et Sted, hvor de Hellige kunne indsamles.

I ville erindre, at engang for mere end halvtredsindstyve Aar siden blev Apostlen Orson Hyde sent til Palæstina, og at han indviede det for Herren til Jødernes Indsamling. Dette Land var bleven forbandet, paa Grund af Folkets Ugudelighed, og for mange Aarhundreder har det været et Vidnesbyrd til Verden, at Gud stadfæster sine Tjeneres Ord, som udtales ved Aandens Inspiration. Moses blev for Aartusinder siden tilstedet at se ned i Fremtiden, og han profeterede om hvad, der skulde ske; han advarede det israelitiske Folk om, at hvis de ikke holdt Guds Bud, skulde de blive adspredte blandt Jordens Nationer. I, som have læst Historien, kende, hvor bogstaveligt denne Profeti er gaaet i Opfyldelse, og at det Land, der blev givet Abraham og hans Sæd har været i fremmedes Besiddelse, og at Guds Velsignelser, der en Gang gjorde dette Land til et ønskeligt Sted at bo, bleve borttagne, hvorved det blev til et øde og modbydeligt Sted. Broder Orson Hyde rejste derhen og velsignede det. Den Befaling, Gud gav sine Tjenere, var at prædike Evangeliet, til Hedningerne først og siden til Jøderne. Dette blev i Kirkens tidligste Dage paalagt Herrens Tjenere som en Mission. Hans Pagtens Folk bleve ikke forglemte. De skulle ogsaa faa Evangeliets Budskab, men denne Gang skulle de første blive de sidste. Profeten Joseph Smith var inspireret til at sende Broder Hyde til det Hellige Land, og se, hvilken Forandring der er sket. En Aand er kommen over Jøderne, Israels Hus, der tilskynder dem

til at samle sig til det Land. Dette var ikke deres Følelse paa den Tid, som det nu er.

Denne Aand har betagen dem, hvor som helst de ere bosatte i Verden. Vi fandt, medens vi vandrede der, hele Byer af Jøder, som vare komne der i de sidste faa Aar. Ved Samtaler med dem erfarede vi, at de ikke havde samlet sig der formedelst Tro. Det var ikke fordi de troede, at Herren havde aabenbaret Vejen for dem, men de havde Længsel efter at bo der. En lærd jødisk Doktor fortalte os, at det jødiske Folk ønskede at blive til en Nation igen. De længtes efter igen at blive et Folk paa Jorden, og at eje det Land, der af Herren blev given til deres Fædre.

I Jerusalem fandt vi en betydelig Tilvækst til Jødernes Antal. I de sidste 3 Aar havde 15000 bosat sig der. Sultanen synes ikke godt om dette, og har forhindret Jøderne i at emigrere til Palæstina, men alligevel gaar Indsamlingen for sig, Israel har Zion for Øje, og ser fremad, med Haab om at eje det. Dette er et af Tidernes Tegn. Jeg tror, at Herren snart vil røre deres Hjærter, og at de ville komme til at tro paa Kristus som deres Messias. Mormons Bog indbefatter den Profeti, at naar de komme til at tro paa ham, skal dette Land gives dem til en Ejendom. Jeg tror ikke, at den Tid er langt borte. Jeg tror, at den Tid vil komme, naar Herren vil fuldbyrde, hvad han har talet ved sine Tjenere, Profeterne.

I Jerusalem traf vi paa en Koloni af Amerikanere. Disse Folk have den Tanke, at de leve i de sidste Dage, og at Kristi Komme er nær forhaanden; og desaarsag have de solgt deres Ejendomme, hvor de boede, og bragt deres Midler med sig til Jerusalem, saa at de kunne være der, naar Frelseren kommer; thi de tro, at han vil komme til Oliebjærget.

Vi tilbragte en meget behagelig Aften hos dem. De levede i Foreningsordenen, det vil sige, de havde alting tilfælles, og de bruge deres Tid til at gøre godt, til at besøge de syge og hjælpe de fattige. Saa vidt gøre de et godt Arbejde. Fru Spafford, Samfundets Præsident og Leder, fortalte os, at ved at undersøge den hellige Skrift ere de komne til den Slutning, at Kristus vil snart komme, og hun sagde videre: „Vi studsede ved at læse Profeten Zakarias' Profeti i hans 14de Kapitel og 10de Vers; og ligeledes ved Jeremias Profeti angaaende Jerusalem i hans 31te Kapitel, hvori der forudsiges, hvorledes Jerusalem skal genopbygges efter visse Maal. Naar vi læse disse Kapitler nøjagtigt, finde vi, at Tiden, som der hentydes til, er de sidste Dage, og der er ogsaa sagt, at Jerusalem „skal bygges fra Hananeels Taarn indtil Kongens Persekar, og derfra til de døde Kroppes og Askens Dal." Hun henviste os til den Kendsgerning, at Staden var bleven opbygget nøjagtigt efter disse Maal. De vidste ikke straks, hvor Hananeels Taarn

var. Ingen vidste det, og naar man ser i Bøger, som giver en Beskrivelse af Jerusalem, finder man ikke dette Sted beskreven. Men for nogle Aar siden, da de vare i Færd med at udgrave Grunden til det store Hotel i Jerusalem, opdagede de Grundmurene af et Taarn, og iblandt Optegnelserne man fandt, var Navnet „Hananeel." Hermed fik de den Mening, at dette maa have været Hananeels Taarn. Med dette som Begyndelsespunkt kan man drage en Linie til Kongens Persekar og ned til de døde Kroppes og Askens Dal, og Jerusalem bygges efter disse Betegnelser. Disse Folk anse dette for et Tidernes Tegn. Jeg anser det ogsaa for et Tidernes Tegn paa, at Herren paavirker sit Folk, sit Pagtens Folk, og at de samle sig til dette Land.

Hvad der angaar vort Folks Indsamling der, er det vor Mening, at vore Brødre skulde være vel grundfæstede i Troen før vi flytte dem, og medens de endnu ere spæde, vil det være bedre at styrke Grenene, og have flere tillagt Kirken, hvorefter de kunne samles til at Sted i det hellige Land; dette er et Værk, der vil i sin Tid blive udført. Der vil blive et Zion i Østen saavel som i Vesten, „thi Loven skal gaa ud fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem."

Brødre og Søstre, jeg frydes ved at overveje disse Ting. Jeg ser, at Herren virker paa Jordens Nationer. Hans Hensigter sættes stadigen i Udførelse, og hans Gerning vil gøre Fremgang paa Jorden, og al Verdens Modstand vil ikke kunne hindre det. Han har aabenbaret sin Villie for Menneskene. Han har oprettet sit Rige paa Jorden, og det vil vokse, indtil det bliver et Rige, der vil fylde hele Jorden, ligesom Daniel saa. Maa Herren hjælpe os til at være trofaste, at vi maa have Arveret til hans Rige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Filosofien af Evangeliet.

XIII. Kapitel.

Videnskabelige Beviser paa Aandeliv.

Bibelens Vidnesbyrd. — Aand kontrollerer Materie. — Mikroskopiske Atomer. — Protoplasma. — Socrates' Visdom. — Aandskraft o. s. v.

(Fortsat fra Side 79.)

Et Svar paa disse Spørgsmaal vilde løse den „gordiske Knude." Medens Videnskaben er kommen lige op til Grænsen af den aandelige Verden, og peger ud over den jordiske Skillevæg, hvorfor skulle vi frygte for at kaste vort Blik i den Retning, eller foragte Vejledningen af den Tro, som fører os til højere Sandheder.

Det vil maaske ikke være upassende at nævne nogle faa af Sindets vigtigste Evner for at vise disses Uafhængighed: Bevidstheden, det

vil sige, den Kundskab Sindet har om dets egne Handlinger; Fornemmelsen, eller det Begreb vi faa om ydre Genstande ved Hjælp af Sanserne; Hukommelsen, der betyder en tidligere erholdt Erfaring, dennes Bevaring, Opvækkelse og Genkendelse; Indbildningskraften er et Navn, der bruges til at benævne den Kraft, Sindet har, til at forene tidligere modtagne Ideer. Stærkest løfter Indbildningskraften sig op i en Sfære af opspundet Fantasi, eller Digtekraft. Dømmekraft er Sindets Bestemmelse, Følgen af at sammenligne to eller flere Ideer. Samvittigheden, der sommetider kaldes den moralske Sans, er den Evne, hvormed vi have Ideer om Ret og Uret med Hensyn til Handlinger, og tilsvarende Følelser om Bifald eller Misbilligelse. Det kunde ogsaa af god Grund kaldes Tros-Evnet. Det sætter os i Forbindelse med den aandelige Verden, og med Guds og Pligtens Krav paa os. Villien, eller Valg, er den Raadighed Sindet har over sig selv, til at anvende eller fraholde sine Evner i nogen som helst Retning. Disse ere nogle af de Evner, der binde Aanden til Legemet, og ligeledes vise dens Selvstændighed.

Saa vidt have vi kun betragtet Livets Oprindelse som bekræftende af Menneskets aandelige Natur. Dog er der andre Genstande, der pege ligesaa tydeligt hen til de samme Sandheder. Nervesystemets Funktioner — Følelse og frivillig Bevægelse — kunne ikke forklares paa nogen anden Maade. Nervetraadene ere kun et Middel af Modtagelighed og Befordring; med andre Ord, det er Telegrafsystemet, der fører Intilligents til den udødelige Sjæl og tilkendegiver dens Villie. Sandtnok behøves der for Aandskraftens fulde Virksomhed en tilsvarende Sundhed i de legemlige Organer, efterdi den mest færdige Haandværksmand ikke tilfulde kan vise sin Dygtighed, naar han maa bruge daarlige Redskaber og Materialier. Men ligesom Beskadigelsen eller Ødelæggelsen af hans Redskaber ikke beviser, at han selv er død, saaledes beviser heller ikke Legemets Beskadigelse eller Ødelæggelse, at Sjælen er død.

Der er ingen vedvarende Forhold mellem Sindets og Legemets Sundhedstilstand. Sindet kan sommetider være underkastet store Lidelser, medens Legemet er friskt og sundt. Og kun langsomt, lidt efter lidt, kan Sindet bringe de legemlige Organer til en sympatiserende Tilstand. Dog kan Legemet ikke længe modstaa Indflydelsen af det bekymrede Sind, men Sindet kan derimod godt modstaa den trykkende Indflydelse, legemlig Sygdom og Smerte øver, ja, endog til deres Adskillelses Time. Saaledes har man Tilfælde, hvor Paralysis har betaget hele Legemet med Lamhed og Sindet dog beholdt sin Kraft og Virksomhed. Dette var Tilfældet med den store franske Stasmand Tallyrand, der, med et Legeme næsten som en „levende Grav," beholdt sine Aandsevner uskadt. Vi behøve kun at henvise til den døende Helgens Frydesange, eller Martyrernes Triumf paa Baalet, for at vise, at Sindet kan beholde sin

rene Bevidsthed, medens Legemet undergaar de smerteligste Pinsler, eller med eet mister sin Livskraft. Glæde foraarsager at Øjnene straale; Bedrøvelse har til Følge lige det modsatte. Vredens Rødme sætter Blodet i stærk Bevægelse, saa heftigt at det sommetider sætter Legemet i Rystelse og Musklerne i Krampetrækninger. Den virker ogsaa paa Vædskerne — Spyttet, Mælken og Galden — hvilke ofte blive helt giftige. Mange Børns Sygdom og Død er foraarsaget ved at nyde den ophidsede Moders Mælk.

Sindets uafhængige Bevægelse viser sig ligeledes i Søvnens Fænomen. At Personligheden ikke er ophørt, ses af, at man kan vaagne op til en forud bestemt Time.

Drømme ere ogsaa Bevis for Sindets Beskæftigelse og Uafhængighed. Naar man drømmer, er Sindet skilt fra de sædvanlige Indflydelser af den ydre Verden, og lever, saa at sige, i en Verden af dets egen. Desaarsag, er den drømmende Tilstand den mest skikkede til aandelig Samkvem og Inspiration, hvilket saa ofte hentydes til i den hellige Skrift. Ved saaledes at undersøge nogle faa Enkeltheder, hvori den legemlige Organisme er paavirket af den aandelige Beboer, finde vi tilstrækkelig Bevis for Sjælens uafhængige Natur, hvorom der læses i den hellige Skrift. (Fortsættes.)

Moralen. At inddele Menneskets Liv i tre Afdelinger i det fysiske, aandelige og moralske kan være bekvemt nok i flere Henseender, men vi gaa ofte for vidt dermed. Vi kunne let glemme, at det kun er en tænkt, eller opfattet Adskillelse — at de i Virkeligheden ere sammenknyttede til hverandre i hvert Individs og hvert Samfunds Eksistens. Der er især een Maade, hvorpaa denne Adskillelse bliver meget skadelig, nemlig den at adskille eller affondre Moralen fra de andre, og anse den for noget der burde udvikles for sig selv, uafhængig af det fysiske og aandelige Liv. Hvis der er nogen Sandhed, der behøver at lægges særdeles Vægt paa, er det den, at Moralen i Mennesket er ikke en Part af ham paa samme Maade, som en Arm eller et Ben er af Legemet, men at den er et Princip, der gennemtrænger hans hele Væsen og hans hele Liv. I intet har Menneskenes Fremadskriden vist sig mere tydelig, end i deres gradvis tiltagende Erkendelse af denne Sandhed.

Tankesprog. Man kan vinde Menneskers Bifald ved Gerninger, som af nogle kaldes Modighed, og dog i moralsk Henseende staa som en Kujon for Gud, som kender alle Menneskers Hjærter.

Kristi Ord: „Alt, hvad I begære i Bønnen, troer, at I skulle faa det, saa skal det vederfares Eder.“ (Markus 11, 24.)

Den 15de Marts 1899.

Aandernes Tilstand mellem Døden og Opstandelsen.

„Og ligesom det er Mennesket beskikket en Gang at dø, men derefter Dommen!" (Hebr. 9, 27.)

Det anførte Skriftsted vender Tanken hen paa Aandernes Tilstand mellem Døden og Opstandelsen. Mange paastaa, at der ikke er noget Liv efter dette, fordi Legemet hensmuldrer efter Døden, og dette er efter deres Anskuelser en evig Tilintetgørelse. Er en saadan Opfattelse logisk? Lader os nu bruge Fornuften, medens vi tage i Betragtning dette for mange uforstaaelige, men i sig selv dog højst vigtige Emne, hvilket enhver burde interessere sig for. Mennesket er sat her paa Jorden begavet med Forstand og fri Villie; altsaa med Evne til at skelne mellem Ret og Uret, og derhos med Raadighed over sig selv og sine Handlinger. Han har Evne til at udvikle sig i mange forskellige Retninger; han er sat her paa denne skønne og frugtbare Jord med Magt til at regere over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden." Er det nu fornuftigt at tænke sig, at et Væsen, saaledes begavet med Magt og Herredømme for en Tid af nogle faa Aar, skulde tilsidst aldeles tilintetgøres og forsvinde som en Røg, der bortføres af Vinden og opløses, eller som Skyggen forsvinder, naar Solen besløres af den mørke Sky? Skulde han saaledes aldeles ophøre med at eksistere? Hvis dette er Tilfældet, komme vi uvilkaarligen til den uhyggelige Slutning, at Menneskets hele Liv ikke er andet end en forsvunden Glæde, eller ogsaa et kortvarigt Sørgespil — en uhyggelig og rædselsfuld Tanke.

Andre tro og lære, at de gode Aander, saa snart de forlade det jordiske Legeme, gaa lige hen til Gud, hvor de forblive i hans umiddelbare Nærhed og synge Lovsange og spille paa Harpe gennem alle tilkommende Evigheder. Dette blev et altfor ensformigt Liv og vilde gøre Evigheden utaalelig, eftersom Afveksling er højst nødvendig for Fornuftvæseners Lyksalighed.

Der er mange vidt forskellige Meninger om Sjælens Tilstand efter Døden. Vi tro, at der i Følge Skriften er et Tidsrum imellem Døden og Opstandelsen, eller Dommedag, og at alle gode og ædle Menneskers Aander forlade ved Døden den jordiske Hytte og gaa til Paradis, de lyksaliges Hjem, hvor de ere fri for Bekymring, Sorg og Møje, medens de nyde fuldkommen Sindsro, Fred og Glæde ved Tanken om at have vist Lydighed mod Herrens Bud og Love, medens de vandrede her i denne Prøvestand.

De ugudeliges Aander derimod gaa bort til et yderste Mørke, de onde Aanders Opholdssted, hvor de regeres af den Magt, de selv valgte sig at tjene her paa Jorden. Dette ses tydeligt ved at læse i Mormons Bog, Almas 40de Kapitel 12te til 14de Vers, hvilke lyde saaledes:

„Og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, blive indførte til en lyksalig Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra deres Møje og fra al Bekymring og Sorg.

„Og da skal det ske, at de ugudeliges Aander, ja de, der ere onde — thi se, de have ingen Del i Herrens Aand; thi se, de vælge onde Gerninger hellere end gode, hvorfor Djævelens Aand foer ind i dem og tog Besiddelse af deres Hus — de skulle vorde udkastet i det yderste Mørke; der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel, og dette formedelst deres egen Ugudelighed, da de ere tagne til Fange efter Djævelens Villie.

„Det er de ugudelige Sjæles Tilstand; ja i Mørke og en skrækkelig, frygtelig Tilstand, forventende Guds Vredes heftige Fortørnelse over sig. Saaledes forblive de i denne Tilstand, saa vel som de retfærdige i Paradis, indtil Tiden for deres Opstandelse."

Endvidere siger Apostelen Petrus om dette Emne:

„Men de skulle gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme levende og døde; thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden." (1 Pet. 4, 5. 6.)

„Gud sparede ikke de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede, og overantvortede dem i Mørkets Lænker at forvares til Dommen." (2 Pet. 2, 4.)

Disse Skriftsteder giver os en nøjere Forklaring over Aandens Tilstand, medens Legemet hviler i den stille Grav, og beviser tydeligt, at Aandeverdenen ikke er saaledes, som nogle have forestillet sig den — ingen Skygge, men en Virkelighed.

Lader os nu i Tanken gaa længere frem til den Dag, da Basunen skal lyde, og de døde skulle opstaa og komme frem for Kristi Domstol, hvor enhver vil faa sin Belønning i Forhold til deres Gerninger her i Livet, enten de ere gode eller onde. Paulus siger: „Det saas i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed; det saas i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saas i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft; der saas er sanseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme."

Lader os nu følge Haabets Stjerne, der leder os fremad og opad indtil vi naa vort salige Hjem og indtræde i Lyksalighedens Boliger. O! hvilken herlig Dag, da hengivne Ægtefæller og lydige Børn skulle genforenes, ikke blot for en kort Tid, saaledes som er Tilfældet her i

Forkrænkeligheden, men for at glædes og frydes med hverandre gennem Evigheden. Det er de Helliges højeste Maal, deres sidste Hvile og Fred!

„O, herlige Haab og velsignede Dag,
Naar Herren i Mennesket finder Behag!
Naar jeg, blandt Guds Børn i de Saliges Land,
Skal mødes med Jesus og hver en Guds Mand,
Hvor Kærlighed, Enighed, Venskab og Fred
Skal herske, og Døden ej mer finder Sted!

Ankomst og Beskikkelse. Den 4de Marts ankom følgende Missionærer fra Utah i god Velbefindende:

Ældste Jens Christiansen fra Elsinore, Utah, og Ældste C. J. Kempe fra Concho, Arizona. Brødrene bydes velkommen til Fædrelandene.

Ældste Jens Christiansen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference og Ældste C. J. Kempe til at arbejde i Kristiania Konference under Ledelse af de respektive Konferencepræsidenter.

Afløsning. Følgende Missionærer løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Ældste George M. Smoot fra Provo, Ældste Martin Williamsen fra Lake View, og Ældste Rangvald Carlsen fra Union, Utah.

Disse Brødre have alle i de sidste to Aar virket for Evangeliets Fremgang i Norge og ønskes nu en lykkelig Hjemrejse.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Troens Forsvar.

For nogen Tid siden skrev Professor W. H. Lamaster en Afhandling under Overskrift: „Hvad Agnosticisme er," hvilken vi publicere i „Improvement Eras" første Aargang. Denne Mand havde ikke forventet at se saa høj en Grad af Liberalitet udvist, som han fandt hos dette Blads Redaktion, idet der blev given Plads for flere saadanne Afhandlinger skrevne af Mænd, som vare blandt Mormonernes heftigste Modstandere, og omhandlende deres forskellige Trosbekendelser og Anskuelser, medens dette Blads Hjærte er særdels hengiven til „Mormonernes" Interesser. Hr. Lamaster, da han saa, hvorledes vi uforbeholdent fremstillede andre Religionspartiers Troslærer, som vare skrevne af deres egne Mænd, spurgte han os, om vi havde noget imod at ind-

føre en Afhandling om, „Hvad Agnosticisme er," skreven af ham selv, hvortil vi svarede, at vi ikke kunde se nogen Grund, hvorfor vi ikke skulde give Agnosticismen Plads saa vel som alle de andre, men vi forbeholdt os dog den Ret at udtrykke vor Mening i den Hensigt at vise, hvorledes vi, som saa længe have vidst af egen Erfaring og af tydelige Beviser Tilværelsen af en Gud og Troværdigheden af sand Religion, ikke kunne bevæges af Agnosticismen. Herimod havde Hr. Lamaster aldeles intet at indvende, og følgelig udkom hans Afhandling, som ovenfor er antydet.

Den fremstiller Oppositionslæren eller Agnostikerens Stilling nøjagtig. Den udgaar i Venlighed og viser Ærbødighed mod sin Modstander Troen, mod hvilken den dog i al Fromhed erklærer sig i Opposition. Som Hr. Lamaster siger, er Agnosticismen fremstillet iført Ydmyghedens smukke Klædebon. Den kommer frem med et venligt Smil sigende: „Jeg ved ikke; jeg tror ikke Du ved, eller at nogen kan vide, at der en Gud til." Det er paa Grund af denne Snedighed vi anse den som desmere farlig. De sædvanlige grove og spottende Tirader, Gudsfornægtere almindeligvis rette mod Religionen, er Sindets naturlige religiøse Følelse saa modbydelig, at de med det samme berøve sig af den forønskede Kraft og Virken paa Grund af deres Udsvævelser og usømmelige Gudsbespottelse. Men naar Vantro kommer paa en mildere Maade, og med al Ærbødighed udtaler sine nye Anskuelser og fremstiller sin Tvivl, rører det den Kristnes svage Side og kan let indskyde Tvivl i hans Sind angaaende Guds virkelige Tilværen. Af denne Grund synes det os nødvendigt, at udpege det, som vi anse som ufornuftigt, af hvad Agnostikeren fortæller os, og i Særdeleshed at der ingen gyldig Grund er for, at nogen Sidste-Dages-Hellig skulde nære Tvivl om Guds Tilværelse. For at vi ikke skulde lade selve Kærnen af Hr. Lamasters Anskuelser gaa os af Sigte, citere vi hans Forklaringer.

1. „En Agnostiker er i Modsætning til en Græsk gnostic (kyndig) en, som ikke kender."

2. „Agnosticisme kan forklares som en Teori om det ukendte, hvis vigtigste Kendetegn er, at den fornægter Muligheden af nogen som helst Kundskab om Gud. Saaledes kan Agnostikeren siges at være en, som ikke gør Paastand om at besidde nogen som helst Kundskab om Tilværelsen af et allerhøjeste Væsen eller Gud."

3. „Krlstendommen, idet den støtter sig paa, hvad den behager at kalde guddommelig Aabenbarelse, siger, at der er en almægtig Gud, medens Agnosticismen, som ingen anden Ledsager har end Fornuften, siger: „Jeg ved ikke." Saaledes se vi paa den ene Side, at den Kristne gør Krav paa at have Kundskab om den første og sidste Aarsag til det uendelige Rum, og i Særdeleshed til denne Verden og alt, hvad

vi finde i den; medens paa den anden Side vi se Agnostikeren bekende sin Uvidenhed om alt dette."

4. „Det maa ganske vist indrømmes, at det er Sindet muligt, ikke alene at forstaa, men ogsaa at tro; og dog kan det ikke nægtes, at der maa ogsaa være visse Grænser, indenfor hvilke det kan baade forstaa og tro, og udenfor hvilke det ikke kan komme. Hvis dette er Tilfældet, kunne vi vel spørge: Hvorledes kan Sindet, som saaledes er begrænset, enten have nogen Kundskab om, eller tro paa det uendelige? Vi vide at Sindet er begrænset, og følgeligt kan det, som Sir William Hamilton siger, kun kende det begrænsede og hvad, der betingelsesvis er begrænset. Følgelig, kan Sindet ikke have nogen Kundskab om, eller tro paa noget uendeligt, om det blev indrømmet, at der var noget uendeligt."

5. „Med hvad, der kaldes guddommelig Aabenbaring, har Agnosticismen aldeles intet at gøre, medmindre det skulde være at angribe paa Videnskabens bedste Maade hins Grundvolds bløde Underlag. Derfor maa den, som den ogsaa gør, modsige ethvert Krav, Kristendommen gør paa Guddommeligheden af de jødiske og kristne Skrifter. Ej heller standser den ved disse Skrifter, men andre, hvad enten det er Vedaernes eller de Zend-Avestas', Koranen eller Mormons Bog, vejer og maaler Agnosticismen i Videnskabens Vægtskaal og erklærer enhver af dem at være Frembringelser af begrænsede Mennesker i Steden for af en Almagts Gud."

I disse Paragraffer have vi en Forklaring om, hvad en Agnostiker er, og om Agnosticismen. En Kristens Stilling er antydet, saavidt det angaar, at hans Tro paa Tilværelsen af en Gud er grundet paa guddommelig Aabenbarelse. Mulighed for, at Sindet kan forstaa og tro indenfor visse Grænser, er indrømmet. Men formedelst Sindets begrænsede Evne nægtes han Magt til at forstaa eller tro paa noget som helst uendeligt; og sluttelig erklæres, at Agnosticismen har intet at gøre med hvad, der kaldes guddommelig Aabenbaring, medmindre det være at angribe dets Grundlag, og modsige, som den gør, ethvert Krav paa alle Skrifters Guddommelighed, og kalder dem begrænsede eller indskrænkede Menneskers Frembringelser.

Vi forstaa det eneste Argument i Hr. Lamasters Afhandling at være dette: at eftersom Menneskets Sind er begrænset, kan han hverken forstaa eller tro paa Gud. Foruden denne tydelige Udtalelse, gentager han flere Gange i sin Afhandling samme Ytringer nemlig:

„Det vil ikke kunne nægtes, at menneskelige Meninger, saa vel som alt andet, der hører til Sindet, er relativt; og om dette er sandt, hvorledes kan da det indskrænkede Menneske have noget Begreb om, — meget mindre nogen virkelig Grund for Tro paa — Tilværelsen af en uindskrænket Gud?"

Hr. Herbert Spencer siger, at det uendelige, det uindskrænkede, for at kendes maa kunne klassificeres eller sammenlignes; og endvidere siger han, for at det

virkelig kunde tænkes, maatte det tænkes som saadant eller saadant — af denne eller hin Slags; og derpaa spørger han, kan det være af samme Beskaffenhed, som noget, hvorom vi have Erfaring ved vore Sanser? Selv svarer han: „Visseligen ikke." De maa derfor indrømme, at om der virkelig er en uindskrænket Gud til, kunne vi som indskrænkede Væsener aldeles intet vide om hans Tilværen.

„Eftersom Mennesket er et indskrænket Væsen, begrændset i Kundskab som i alt andet, vil der altid være noget, hvorom han intet kan vide. Det maa derfor være et uindskrænket Væsen, om der er saadant noget, som er i Stand til at kende og forstaa alle Ting. Den indskrænkedes Kundskab maa paa Grund af hans egen Begrænsning ligeledes være afmaalt og begrænset, og han er derfor, trods alle hans Ønsker og Bestræbelser paa at kende alt, en Agnostiker."

Det fornuftige, og efter vor Mening det afgørende Svar paa alt dette, vilde være: Den Kristne indrømmer, at Sindet i dets nuværende Tilstand er indskrænket i dets Kundskab, og formaar ikke af sin egen Magt at fatte og forstaa det uindskrænkede. Ej heller gør nogen Teologi, vi kende, — enten det være Katolik, Protestant, Mormon eller hvad som helst — Krav paa, at Mennesket kan begrænse Gud, eller med andre Ord have fuldstændig Kundskab om ham. Naar vi svare for Mormonernes Teologi, vilde vi dog ikke sige, som nogle af Katolikerne efter H. Lamasters Afhandling skulle have sagt, at „en Gud, som kan forstaas, vilde slet ingen Gud være;" thi Mormonismen holder frem det Haab, at Tiden vil komme, naar vi skulle kende Gud, vi mene i den Betydning, at kunne fatte ham; og det, at Menneskene skulle lære at kende ham, vil ikke heller aftrone den Almægtige. Men lader os nu fortsætte vort Kommentar over Hr. Lamasters Argument. Vi indrømme, at Sindet, medens vi ere i denne jordiske Tilværelse, er med Hensyn til Kundskab begrænset; det formaar ikke klarligen at forstaa det uindskrænkede. Som Svar paa det Spørgsmaal Zophar, Jobs Ven gjorde ham: „Mon Du kan finde det Gud haver ransaget? Mon Du vil finde den Almægtiges Fuldkommenhed? vi ville maaske nødes til at svare nej. Vi ville nødes til at raabe med Paulus: „Hvor uransagelig ere hans Domme, og hans Veje usporlige!"

Men er det derfor en Umulighed for Gud, den Uindskrænkede, at aabenbare Virkeligheden af sin Tilværelse?

Er det ham umuligt at aabenbare for Mennesket, at Guddommen er uindskrænket?

Skøndt Menneskets Sind er indskrænket, følger deraf at han ikke kan tro den Sandhed, som Gud aabenbarer?

Er det af Nødvendighed en logisk Slutning, at Mennesket ikke kan have en fornuftig Tro paa Tilværen, Magt og Uendelighed af et Væsen eller en Magt, uden at det er et Væsen, eller en Magt, som han kan fuldstændig forstaa?

Svaret paa disse Spørgsmaal maa være nej, og om dette vilde være et fornuftigt Svar, saa er Vanskelighederne i Hr. Lamasters Argu-

ment overvundne. Det vilde forholde sig saaledes: Det indskrænkede Sind kan ikke ved Søgen finde nogen Gud. — „Det maa være," som han siger, „det uindskrænkede Væsen, om nogen der er, som formaar at fatte og kende alt." Men dette uindskrænkede Væsen, som kender alle Ting, hans egen Uendelighed indbefattet, kan visseligen tilkendegive sin Tilværen ved Aabenbaring til Mennesket, og kan tillige aabenbare ham at han, Gud, selv er uendelig. Og om Begrænsningen af Menneskets Forstand er saaledes afmaalt, at Uendelighedens eller det ubegrænsedes Beskaffenhed er udenfor hans Fatteevne, kan han i det mindste tro paa det, som Gud, den Almægtige, aabenbarer for ham. Efter nærmere Overvejelse fra denne Side af Sagen vil man let kunne se, at det ikke alene er muligt at tro paa Tilværelsen af noget, som Sindet ikke fuldstændigt kan fatte, men det er ganske almindeligt for os alle at gøre dette. Barnet tror saaledes for en Række af Aar, hvad Forældrene fortælle det, og ligeledes maa Ungdommen forlade sig paa og tro, hvad Læreren siger, og den bliver derved trinvis ledet frem paa Kundskabens Bane; og hvorfor skulde ikke Mænd og Kvinder, hvilke dog kun ere Børn af større Vækst, annamme ethvert Ord, som Gud aabenbarer os om sin Eksistence og Uendelighed, „som er fra Evighed til Evighed den samme uforanderlige Gud, der skabte Himlen og Jorden og alt det, som er i dem?"

Ved denne sidste Undersøgelse kommer det hele til at hænge paa dette Spørgsmaal: Har Gud ved Aabenbaring tilkendegivet sin Tilværelse for Menneskene? Har han ved Aabenbaring tilkendegivet for Menneskene at han er grænseløs? Traditionen svarer ja; Guds Aabenbaring i de jødiske Skrifter svarer ja. Naturens Værk og Love bære ligeledes stærke Vidnesbyrd til Stadfæstelse af Traditionen og Aabenbaringerne.

Men Agnostikeren vil forkaste alt dette og sige, at Beviserne, for hvad vi fremstille, ere ikke tilstrækkelige for at sikre os i at drage en fast Slutning, og han modtager ikke Muligheden som Grund nok til at bygge paa med Hensyn til at adlyde Evangeliet. Denne Agnostikerens Stilling udfolder en vid Mark for Undersøgelse og Diskussion, men som jo ligger altfor langt udenfor, hvad vi have til Hensigt med denne Afhandling. Alt, hvad vi foretog os denne Gang, var kun at vise Agnostikerens væsentligste Argument, som er grundet paa den begrænsedes Mangel paa Evne til at fatte det grænseløse; ligeledes at vise, om vi kunne, at det er i det mindste en besynderlig Slutning Agnostikeren drager, naar han, fra den Stilling han indtager, siger, at „om der er en grænseløs Gud, kunne vi som indskrænkede Væsener aldeles intet vide om hans Tilværelse."

Hvis vi have tydeliggjort Urimeligheden af denne Slutning, saa er Maalet for vore Bestræbelser vel nær opnaaet. Dog ville vi tilføje, at til Menneskenes almindelige Tradition om Guds Tilværelse — til de jødiske Skrifters Aabenbaringers Vidnesbyrd om de samme evige Sand-

heder — til Naturens Værkers sammenstemmende Vidnesbyrd — tilbyde Mormonerne de nephitiske Skrifters Vidnesbyrd, nemlig „Mormons Bog," som er en stor Samling af Aabenbaringer, hvorved slumrende Nationers Profeter og Seere give deres Vidnesbyrd til Menneskene, som leve i denne Tid og Slægt, om at Gud er til, og at han er ubegrænselig og evig, Himlens og Jordens almægtige Skaber. Ej heller ende de Vidner de Sidste-Dages Hellige anerkende hermed, thi Gud har aabenbaret sig til en Profet i vor Tid. Joseph Smith — en hellig Guds Profet ved hvem Gud talede til Menneskene i denne nye Uddeling af Evangeliet — var i Guds Nærværelse og talede med ham, som en Mand kan tale med sin Ven; og han kom fra Guds herlige Nærværelse med et Budskab til Menneskeheden, hvilket er det rene, uforfalskede Jesu Kristi Evangelium, og indbefatter guddommelig Myndighed til at forrette alle Evangeliets Ordinanser

Dette sidste Vidne for Gud staar os nærmest. Om vi ikke selv have personligt Kendskab til ham, kende dog mange af Fædrene og Mødrene ham, og saaledes have vi god Lejlighed til at nøje undersøge og stille os tilfreds om den Paastand, han gør om at have haft guddommelig Aabenbarelse fra Gud. Hans Levnedsløb kunne vi let faa Oplysning om, og derved selv dømme om det var i Overensstemmelse med, hvad han lærte.

Naar man nu tager i Betragtning, at foruden alle de Vidnesbyrd den almindelige Kristenhed har, saa have de Sidste-Dages Hellige tillige mange Vidnesbyrd af Profeter, som levede i Amerika i længst forsvundne Tider, og naar man dertil føjer retfærdige Mænds Vidnesbyrd, som leve i vore egne Tider, maa det let kunne ses, at de Sidste-Dages Hellige have dobbelt saa mange Vidnesbyrd om Guds Tilværelse, som den almindelige kristne Verden har, og følgelig mindre Brug for Agnosticisme eller Vantro.

Desforuden tilbød Profeten Joseph Smith alle Mennesker til Trøst og Opmuntring, at de, ved at adlyde Guds Befalinger, selv kunne, ligesom han, komme til Kundskab om Gud ved den samme guddommelige Magt. At øve Tro paa Guds Tilværelse og at have mer eller mindre Kundskab om hans Karakter og Egenskaber er derfor ved Herrens Tjeneres Vidnesbyrd lagt paa en bedre Grund end den blotte Mulighed deraf. Thi ikke alene satte Joseph Smith denne Sag paa en Fod, hvor Menneskene kunde erholde Kundskab for sig selv om Guds virkelige Tilværelse, men andre af Herrens Tjenere, ja endog Herren selv kundgjorte det. Jesus sagde: „Dersom nogen vil gøre hans (Faderens) Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv." Og at vide at det, som Jesus lærte, er Sandhed, vilde være at kende Gud, thi hans Lærdom indbefattede Guds, Faderens Tilværelse, og at han selv var Guds Søn.

Men alt dette vil uden Tvivl blive forkastet af Agnostikeren. Han vil alligevel sige, at Beviserne for, hvad Teoristerne gøre Paastand om, ere utilstrækkelige. Josephs Smiths og andre af den nyere Tids Profeters Vidnesbyrd ville forkastes, ligesom de jødiske Profeters Vidnesbyrd forkastes. Men vi fremføre alligevel disse for at vise, at de Sidste-Dages Hellige ere paa alle Sider saa vel forsynede med Vidner og Vidnesbyrd om Guds Tilværelse, at der ingen Rum er i deres Hjærter for Tvivl; ingen Plads for Agnosticisme, saavidt den angaar Guds Tilværen og vor Kundskab om hans Karakter og Egenskaber. Medens disse Vidnesbyrd muligen ikke ere tilstrækkelige til at faa alle Mennesker til at annamme Sandheden, ville de alligevel vedblive at trænge sig ind i de oprigtiges Hjærter, og de ville annamme dem og disse samme Vidnesbyrd ville lede dem fremad paa Sandhedens Bane.

(B. H. Roberts i Improvement Era.)

Nyt. — Den 10de Marts modtog vi et Brev fra Ældste G. A. Brandt, der paa Grund af sin Hustrus Sygdom forlod København den 23de Januar for saa hurtigt som muligt at naa sit Hjem og være sin Hustru og Børn til Trøst og Hjælp, om Herren skulde forunde ham den Glæde at se dem i Live. Efter mange usædvanlige Forsinkelser paa Hjemrejsen, paa Grund af vedvarende frygtelige Storme paa Havet og en ualmindelig Mængde Sne i Amerika, naaede han tilsidst sit Hjem i Salina, Utah, den 21de Februar og ved sin Ankomst til Stationen nød den behagelige Overraskelse at møde iblandt en Skare af Venner sin endnu svage, men dog fra Sygelejet opreiste Hustru med smilende Ansigt og Glædestaarer i Øjnene. Hjærternes indre Følelser kunne ikke beskrives, og kendes kun af dem, som have haft lignende Erfaringer efter 2 Aars Fraværen fra sine Kære. Broder Brandt hilser alle de Hellige i København saavel som alle andre Venner og takker dem for enhver Godhed vist ham medens han var her.

Indhold.

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).